

Herfst Melodie

CHANTAL CLAASSEN

Herfstmelodie

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2025 Dutch Venture Publishing

Auteur: Chantal Claassen

Omslagontwerp: Penfluencer

Binnenwerk: Jen Minkman

Tekstredactie: Vivian van Leeuwen & Cathinca van Sprundel

Eerste uitgave oktober 2025

NUR 343

ISBN 9789493419100

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zondervoorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘*A*ll I need is your love tonight!’

De club zingt massaal mee, alsof het een collectieve uitlaatklep is. Rookmachines spugen dikke wolken over de dansvloer. Onder de stroboscopen dansen mensen zich los van alles. De bas dreunt tegen m’n borst. Mijn vingers vinden hun weg over de faders zonder dat ik erover nadenk. Achter de draaitafels voel ik me thuis. Ilse van Dijk leerde me mixen. Mijn moeder.

All I need is your love tonight. Iedereen danst en zingt uit volle borst mee. Behalve hij. Rafael Navarro.

Zonder op te kijken voel ik zijn blik al de hele avond branden. Hij is er elke vrijdag. Altijd alleen. Alsof hij op iets -of iemand- wacht. Of...op mij? Waarom vind ik dit zo verwarrend en waarom kan ik niet stoppen met kijken?

Ik ben de enige die z’n mond houdt. Abby denkt dat hij me begluurt, Vera noemt het stalken en Emil haalt stevast zijn schouders op. ‘Die kerel is een pro. Waarschijnlijk vindt hij gewoon dat je goed draait. Laat

hem lekker. Bekijk het positief: dit zou zomaar je doorbraak kunnen zijn.'

Tuurlijk, Emil. Alsof een succesvolle producer met een wereldhit op zijn naam echt zit te wachten op een dj die pas twee jaar geleden haar eerste solo-optreden gaf.

Maar hoe irritant die Rafael ook is, hij blijft hangen in m'n hoofd. En dat maakt hem gevaarlijker dan ik wil toegeven.

All I need is your love tonight.

Vanaf mijn plek op het verhoogde podium kijk ik neer op lachende gezichten en opgeheven armen. Ik steek mijn handen in de lucht en gooi mijn hoofd in mijn nek, genietend van het moment.

En dan gaat het dak eraf. Mijn hart bonkt mee. Dit is waarom ik draai. Ik geef een zwiep aan de knop. Alle energie stroomt uit mijn handen. Het gegil is oorverdovend. Het trilt van mijn tenen tot mijn kruin, sleurt me mee en even bestaat er niks anders dan de beat en mijn hartslag. Yes! Dit is... magisch!

Dan valt er plots een schaduw over mijn draaitafel.

'Willow.' Rafaels stem is laag en soepel. Maar vooral veel te dichtbij. Zijn hand beweegt richting de knoppen.

In een reflex schiet ik naar voren. 'Niet doen!' Mijn pols knalt tegen de rand van de draaitafel. Krak. Shit. Wat brak er? Mijn armband, die Lars me gaf, of... mijn bot? De muziek valt acuut stil. Het publiek begint te mompelen. Blikken richten zich op mij. Mijn pols bonkt alsof iemand er met een hamer van binnenuit tegenaan beukt.

Nee! Niet nu!

'Gaat het?' Rafael kijkt me bezorgd aan. Zijn blik is zacht. Dat is nog erger.

'Ja ja,' kreun ik, en duw mijn hand tegen de pijn alsof dat helpt.

Vanachter de bar zie ik Abby met grote ogen naar me staren. Haar blik verraadt haar gedachten: “Je bent nu zeker aan het bedenken hoe je jezelf hier zonder gezichtsverlies uit redt.”

Intussen baant Vera zich een weg door de menigte. Haar gezicht verraadt paniek en frustratie. ‘Will, wat doe je?!’ roept ze met overslaande stem.

‘Beetje improviseren,’ roep ik met een luchtigheid die ik niet weet vol te houden. ‘Au, fuck...’

‘Dit is niet het moment voor improvisatie!’ Vera grijpt mijn goede arm en probeert me weg te trekken. ‘Je pols is zo dik als een strandbal!’ roept ze met paniek in haar stem.

Ik probeer haar hand weg te duwen, maar de pijn is te hevig. Mijn ogen vullen zich met tranen. ‘Ik red het wel,’ zeg ik hees, maar niemand gelooft dat natuurlijk. Zeker Vera niet, die me al tien jaar kent.

Abby voegt zich bij ons. Haar ogen fonkelen met een energie die je niet zou verwachten van iemand van een meter negenenvertig.

‘Wat dacht jij nou helemaal?’ snauwt ze, terwijl ze zich naar Rafael draait en haar handen op haar heupen plaatst. ‘Sinds wanneer mogen klanten zomaar achter de draaitafels komen?’ Haar ogen vernauwen zich. ‘Serieus, Navarro, je hebt misschien een wereldhit, maar dat geeft je nog geen backstagepas.’

Rafael opent zijn mond, maar sluit hem weer. Zijn blik glijdt naar mijn pols, en zijn kaak spant zich. Even lijkt hij iets te willen zeggen, maar dan slaat hij zijn ogen neer, draait zich abrupt om en verdwijnt in de menigte.

Ik wil iets zeggen, hem roepen misschien, maar de pijn is te heftig. Mijn knieën knikken en ik voel hoe Vera en Abby me opvangen. ‘Kom op, dramaqueen,’ moppert Abby hoofdschuddend. ‘We sleuren je wel weg voordat je terplekke flauwvalt.’

‘Ik val niet flauw,’ zeg ik met een piepstemmetje.

‘Jawel, in minder dan een minuut. Meekomen,’ beveelt Abby.

Terwijl ze me als een malloot achter de coulissen trekken, lijkt Rafaels blik zich in mijn geheugen te branden.

O shit... mijn pols. Laat hem alsjeblieft niet gebroken zijn. Herfst Beats staat voor de deur. Drieduizend uitzinnige bezoekers.

Zelfs op een begrafenisborrel is meer sfeer dan in de gipskamer waar ik al uren wacht tot de arts de verlossende woorden: ‘U mag gaan, mevrouw van Dijk,’ uitspreekt. Ontsmettingsdampen zweven om me heen. De enige poging tot gezelligheid is een vergeeld affiche over kinderbotbreuken. Inspirerend. Precies wat je nodig hebt.

Met een grimas slik ik een pijnstillert door en gorgel met het laatste beetje cola uit mijn flesje. Volgens pap werkt dat sneller dan water. Dat klinkt misschien als onzin, maar hey, alles is beter dan blijven zitten met een pols die bonkt als een technobeat.

Vera zit te wiebelen op zo’n plastic stoel waarvan je na vijf minuten het gevoel hebt dat je kont in cement is gegoten. Ze glimlacht, maar tuurt constant koortsachtig naar de klok, alsof ze in gedachten al duizend to-dolijstjes afwerkt en zich afvraagt hoeveel meer ze had kunnen doen in de tijd dat ze hier zit te wiebelen op haar martelstoel. Vera en piekeren zijn een onafscheidelijk koppel.

Vera kijkt gefrustreerd naar de deur van de gipskamer. ‘Christus, wat duurt dit lang. Ze zullen ons toch niet vergeten zijn?’ Ze slaat haar benen

over elkaar, maar gooit ze meteen weer los, en een zucht ontsnapt haar lippen. ‘Echt, Will, hoe krijg je het toch voor elkaar?’

‘Ach.’ Ik haal mijn schouders op met een onverschilligheid alsof ik niet al een halve nacht in deze kamer weg zit te kwijnen. ‘Wat is het leven zonder een vleugje drama?’

‘Vier weken. Vier weken tot Herfst Beats. Niks lukt! Ik heb de voicemail van die imbeciele technicus al zes keer vol gescholden. Emil blijft maar zeuren dat we niet genoeg tickets verkopen, en ondanks dat ik mijn bed al nachtenlang niet heb gezien, loopt ook de socialmediacampagne achter.’ Vera’s pen tikt zenuwachtig op de armsteun. ‘Ben ik dan de enige die zich zorgen maakt dat Herfst Beats eindigt als een gigantische puinhoop waarin we allemaal verdrinken?’

Ik wil nog zeggen dat we dan misschien alvast reddingsvesten moeten bestellen, maar ik ken Vera te goed. Een grapje maken als ze zo is zoals nu... beter van niet.

Ik weet dat ze gelijk heeft. Vier weken lijken veel, maar in de wereld van festivalplanning voelt het als een tikkende tijdbom.

Vier jaar geleden durfden we niet te dromen van het organiseren van zo’n groots evenement. Het begon allemaal in LUX, de club waar Emil altijd over klaagde. De bas was te zwaar, de dj te schreeuwerig, dansen was er een ellebooggevecht.

‘Waarom beginnen we niet zelf een club? Wij kunnen dat veel beter,’ riep Emil terwijl hij zijn biertje achteroversloeg. Dat was onze vriend ten voeten uit: grote mond, maar nog grotere plannen. Voordat we het wisten, regelde hij al de vergunningen en onderhandelde hij over het pand. Wat begon als een grap, werd serieus.

Drie maanden later zaten we bij de notaris. Club WAVE, een knipoog naar onze voornamen, was geboren. Vanaf dag één waren we een meer dan topteam. Natuurlijk hadden we niets anders verwacht; we

kenden elkaar immers al van onze opleiding aan de Hoge Hotelschool. Sindsdien zijn we altijd vrienden gebleven. De taakverdeling verliep opvallend soepel; we hoefden alleen maar toe te geven aan onze sterke kanten. Vera stortte zich op pr en branding, Emil ontpopte zich als een doorgewinterde clubmanager, en Abby nam de bar in handen. Ze toverde cocktailavonden om tot kleine evenementen, waarmee we een vaste klantenkring opbouwden.

LUX was natuurlijk niet blij. Sindsdien doen ze er alles aan om ons dwars te zitten. Hun stunts zijn vaak hilarisch, maar meestal bloedirritant. Het absolute dieptepunt? Die keer dat ze nepklanten inhuurden die op de drukste avond van Club WAVE deden alsof ze dronken werden van één slok van onze “vreselijke cocktails”. Ze klaagden luid over de “walgelijke drankjes” en “smerige hygiëne”, wat een golf van opschudding door de club veroorzaakte. We moesten als gekken rondrennen om de boel te kalmeren en onze reputatie te redden. Echt, een basisschoolruzie is er niets bij.

Mijn telefoon trilt. Abby.

Abby: Alles nog heel daar?

Ik: Ha, Abs. Nou, als je mijn arm bedoelt: nee.

In de tussentijd dat ik ontdek hoe kansloos appen met één hand is, strest Vera vrolijk door.

‘Weet je wat er allemaal nog moet gebeuren?’ Haar pen priemt naar mijn gips alsof dat de bron van onze ondergang is. ‘Promotie, decor, vergunningen, rookmachine... Zie je wel, ik weet nu al dat niemand eraan heeft gedacht die pipo van de beveiliging te bellen.’

Ik trek de pen uit haar hand. ‘Bob van de beveiliging regelen we, Veer. En Emil krijgt zoals altijd die vergunningen rond. En de promotie wordt weer een hit. Ik heb alle vertrouwen in jou. Maar dat moet je ook in jezelf hebben, lieve schat.’

Haar gezicht ontspant een beetje, maar de frons blijft.

Mijn moeder zou zeggen dat ik haar talent voor kalmte heb geërfd, net zoals ik van haar het dj'en heb geleerd. Vanaf het moment dat ik als kind met mijn vingers over vinylplaten gleeed, wist ik dat ik dit óók wilde doen. Mijn vader en moeder steunden me volledig, en om mijn skills te perfectioneren, volgde ik een dj-opleiding. Maar pas in Club WAVE wist ik echt mijn eigen stijl te vinden. Hier was ik niet 'de dochter van Ilse van Dijk', hier was ik gewoon Willow.

'En voor wat betreft de muziek.' Ik wiebel met mijn mitella. 'Wat denk je van een cursus "Dj'en met één hand", klinkt als de oplossing, toch?'

'Dit is serieus, Will,' moppert Vera met gefronst voorhoofd.

Alsof ik dat niet weet. Op Herfst Beats, ons grootste evenement tot nu toe, mag ik optreden naast DJ Dante, een van Nederlands' beroemdste dj's. Het besef dat het festival misschien in gevaar komt door mijn domme ongeluk maakt me bloednerveus, maar dat kan ik Vera niet laten merken. Als ze ziet dat ik me zorgen maak, flipt ze de pan uit. Dat mag niet gebeuren, dus blijf ik sterk. Voor haar.

Mijn mobiel trilt weer. Abby's berichtje verschijnt op het scherm:

Abby: Laat je niet gek maken door Vera, oké?

Een glimlach trekt over mijn gezicht terwijl ik haar woorden lees. Als iemand weet hoe onze vriendin in elkaar steekt, dan is het Abby wel. Als ze hier was geweest, had ze Vera meteen al de pen uit haar handen gegrist met de woorden: 'Kom op, Veer; ook zonder rookmachines komt de zon gewoon weer op!'

'Sorry, maar wat wil je dat ik doe? De tijd terugspoelen?' Ik schuif ongemakkelijk op mijn stoel, een pijnscheut trekt door mijn pols. Mijn gezicht vertrekt even, maar ik probeer een glimlach te forceren. 'Die

stomme Rafael ook,' mompel ik. 'Als hij thuis was gebleven, dan stond ik nu gewoon achter de draaitafels.'

'Ik zei het je toch!' roept Vera gefrustreerd. 'Die gozer is een stalker. Wat deed hij überhaupt achter de draaitafel? Het leek wel alsof hij je set wilde kapen!'

'Hij wilde misschien gewoon helpen,' zeg ik, al klinkt mijn stem nauwelijks overtuigd. Mijn handen trillen een beetje van frustratie, maar ik probeer kalm te blijven. 'Hij had daar niet moeten zijn, zeker niet, maar hij is geen stalker, Veer. Dat lijkt me sterk.' Ik bijt op mijn lip. 'Ik weet dat hij irritant is, en ik wil het gedrag van die kerel niet goedpraten, maar... hij lijkt niet gevaarlijk. Misschien is hij gewoon... verkeerd bezig, maar niet met slechte bedoelingen.' Denk ik... hoop ik...

'Dat weet zo net nog niet hoor, Will. Als hij volgende week weer in de club staat, ga ik hem persoonlijk eruit zetten.' Vera slaakt een zucht en schudt haar hoofd. 'Hoe moet het nu verder?'

Ja, die is in haar hoofd al bezig met rampscenario's.

Ik leg mijn hand op haar knie. 'Relax, Veer. Het komt goed, dat komt het toch altijd? Desnoods draait Dante gewoon wat langer op Herfst Beats.'

Haar ogen lichten op. 'Misschien moet hij het hele feest draaien.'

Mijn hoofd schiet omhoog. 'Nee, dat gaat niet gebeuren. Het is ook mijn avond. Al draai ik met één hand; ik sta er. Ik ga morgen meteen kijken voor die cursus "Dj'en met één hand."'

Ze zucht.

Deze discussie is nog niet voorbij, dat weet ik nu al.

'Willow van Dijk?' De arts verschijnt in de deuropening, met een kop alsof hij zo uit een ziekenhuisserie is gestapt. Scherpe kaaklijn, kuiltjes in de wangen, waarschijnlijk meer liefdespost dan patiënten. Hij kijkt neer op mijn lange gestalte. 'Neem vier keer per dag twee paracetamol,'

zegt hij als een kassamedewerker die vraagt of je nog vragen hebt over de bijsluiter. ‘U kunt gaan.’

Mooi, want ik zit al veel te lang wortel te schieten op deze martelstoel.

Vera springt op. ‘Mag ik op je gips schrijven?’

Ik haal mijn gezonde schouder op. ‘Ga je gang. Doe maar: “Blijf uit de buurt, Rafael.”’

Buiten snijdt de wind door mijn jas. Vera trekt haar sjaal op. Mijn telefoon begint weer te trillen.

Abby: Hey, Will, hoe gaat het nu? De rest van de maand maak ik speciale pijnstillerpunches voor je, met een dubbele dosis humor, een vleugje optimisme en een scheutje sarcasme. Wedden dat je je gelijk beter voelt? Welterusten, babe

Ik grijns, ondanks dat mijn pols bonkt als een boorhamer. Eigenlijk zou ik Lars moeten bellen, maar dat zou hem alleen maar stress bezorgen. Hij zou meteen naar me toe willen komen, en ik wil hem niet belasten aangezien hij morgen een belangrijke beurs heeft. Maar aan de andere kant; hij moet dit wel weten. Nee, niet misschien... Ik stuur hem alvast een berichtje.

Vera kijkt me bezorgd aan. ‘Misschien moet je een weekje vrij nemen,’ zegt ze voorzichtig.

‘Dat kan,’ lieg ik. Vrij nemen? Geen optie. Opgeven? Al helemaal niet. Mijn moeder gaf ook nooit op. Ze was een doorzetter, en ik, ik ben haar dochter.

V aag daglicht sijpelt door de dunne gordijnen en valt op mijn bed. Mijn dikke rossige krullen vallen in warrige plukken over mijn gezicht terwijl ik gefrustreerd mijn neus in het kussen druk. Au! Ja hoor, daar is-ie weer; de technobeat in mijn pols. Het paracetamoladvies dat dokter McDreamy me vier uur geleden gaf, helpt geen zak.

Ik trek het dekbed tot over mijn oren, maar lig nog steeds te shaken. Op zich niet heel vreemd, want de kou buiten is nauwelijks boven het vriespunt en binnen voelt het al niet veel warmer. Precies op het moment dat ik mijn ogen sluit in een laatste poging wat slaap mee te pikken, hoor ik het slot van de voordeur tikken.

‘Willow?’ Lars’ stem klinkt gejaagd. ‘Ben je wakker?’ Hij stampet de trap op.

Voordat ik iets kan zeggen, springt de lamp al aan. Ik knijp mijn ogen half dicht tegen het felle licht. In de deuropening staat Lars. Zijn ogen staan groot van de schrik.

‘Schat! Waarom zit je hier in de kou?’

‘De verwarming is weer eens kapot,’ verzucht ik met een schorre stem. ‘Pap was hier gisteren om hem te repareren, maar helaas heeft het apparaat het opnieuw begeven.’

Ik ben nog bezig me los te rukken uit de wurggreep van het dekbed, als Lars al naast mijn bed staat.

‘Meisje toch...’ Hij kruipt naast me op het matras en pakt mijn goede hand vast. ‘Je hebt geen idee hoe erg ik ben geschrokken van je bericht.’ Hij probeert zich te beheersen, maar zijn stem trilt van bezorgdheid.

Ik laat mijn hand langs zijn gladgeschoren wang glijden. ‘Rustig aan. Het is maar een gebroken pols.’

‘Wat? Het is máár een gebroken pols?’ Zijn wenkbrauwen schieten omhoog. ‘Hoe is dit gebeurd? Heb je pijn? Moeten we naar het ziekenhuis?’ De woorden stromen uit zijn mond alsof hij alles tegelijk wil begrijpen.

‘Nee, nee, alles is al geregeld. Het was gewoon een ongelukje,’ stel ik hem gerust, zelfs al klopt mijn pols waarschuwend.

Zijn fronsende blik glijdt verontrust over mijn gezicht. ‘Waarom heb je me niet direct gebeld?’

‘Ik wilde je niet ongerust maken. Dan lag je weer de hele nacht wakker. Trouwens; Vera is met me mee geweest naar de eerste hulp. Geloof me nou maar, alles is weer in orde hoor.’ Mijn stem klinkt vastberaden, maar de schrik zit nog in mijn benen.

‘Je denkt er wel heel makkelijk over, Will. Je zit te bibberen van de kou en zo te zien heb je nauwelijks geslapen.’ Zijn stem breekt even. Een spiertje bij zijn mond trekt. ‘Vertel me nu alsjeblieft wat er precies is gebeurd.’

‘Zoals ik al zei: het was gewoon een stom ongelukje,’ herhaal ik zachtjes als ik me weer op het kussen laat zakken. ‘Een of andere kerel die dacht dat hij beter kon draaien, stond in de weg. Niets bijzonders.’

De woorden klinken onverschillig, maar mijn hart bonkt net zo hard als mijn pols. Heeft hij gelijk en ben ik roekeloos?

Lars trekt me voorzichtig tegen zijn borstkas en kust mijn slaap. Zijn adem is warm tegen mijn huid. Ik sluit mijn ogen om te genieten van deze veilige bubbel.

‘Ik weet niet, Will. Misschien... Denk je niet dat het tijd is om iets anders te doen? Je werk is zo... vol risico’s.’

Nee, niet weer. Ik maak mijn hoofd los van zijn borst en zoek zijn blik. ‘Wat bedoel je?’ Maar ik weet dondersgoed wat hij bedoelt.

‘Nou, wat dacht je van al die bezopen gasten die veel te dichtbij komen? En telkens weer die lange nachten doorhalen. Maar wat me misschien nog wel het meeste zorgen baart, is dat je midden in de nacht in je eentje over straat moet.’

Zijn bezorgdheid raakt me. Het is lief. Lars is lief. Tegelijkertijd voel ik weerstand. Waarom vertrouwt hij er niet gewoon op dat ik wel voor mezelf kan zorgen? Af en toe heb ik het gevoel dat hij niet echt begrijpt hoe belangrijk mijn werk voor me is. Ik hou van deze man, echt waar. Maar soms lijkt het wel alsof we in twee totaal verschillende werelden leven.

Mijn moeder begreep het wel. Misschien was dat ook waarom ze nooit helemaal warmliep voor Lars. Ze zag hoe verschillend wij waren: ik altijd in beweging, hij op zoek naar stabiliteit. Toch gaf ze hem een kans, voor mij. Ik herinner me nog hoe ze haar wenkbrauw optrok elke keer als hij voorzichtig voorstelde dat ik ‘iets veiliger’ met muziek bezig moest zijn.

Ze heeft me nooit gepusht om dj te worden, maar muziek was haar leven, en dat werd het mijne. Ik wilde niet alleen haar dochter zijn, maar iets maken dat echt van mij was. Daarom deed ik de dj-opleiding, begon ik te draaien in kleine clubs en kroegjes. En na talloze nachten oefenen,

kreeg ik die kans bij WAVE. Ik kan me nog herinneren hoe trots ik was toen ik voor het eerst achter die draaitafels stond. Mijn eigen plek, mijn eigen sound.

‘Lief, dit is mijn werk. Het hoort er nu eenmaal bij. Die gasten doen geen vlieg kwaad. Mocht dat ooit veranderen, dan kan ik het heus wel aan.’ Ik leg mijn hand in zijn nek en kriebel hem met mijn duim. ‘Ik ben 26, Lars. Waarom zou ik nu al een saaie kantoorbaan willen? Vastgeketend op een bureaustoel, en klagen over vastlopende printers en slappe koffie? Dat is gewoon niet wie ik ben.’

‘Ik maak me gewoon zorgen,’ zegt hij zacht maar dringend. ‘Je put jezelf uit. Neem alsjeblieft wat rust.’

Voor een moment ben ik in gedachten drie jaar terug. Hoe zorgzaam en lief hij voor me was toen mama overleed. Avonden lang hield hij me vast zonder iets te zeggen. Hij gaf me ruimte om te rouwen. Maar nu is die tijd er niet. Ik moet door en dit evenement een succes maken. Ik pak zijn hand vast. ‘Ik begrijp je, maar ik kan nu onmogelijk een pauze inlassen. Herfst Beats komt eraan. Je weet hoe belangrijk dat voor me is.’

Lars zucht diep, maar knikt. ‘Ik snap dat het evenement belangrijk voor je is, ook vanwege je moeder. Maar je kunt niet altijd maar zonder pauze blijven doorrennen.’

‘Je hebt gelijk,’ geef ik toe. ‘Na Herfst Beats neem ik verlof. Dat beloof ik je.’ Een belofte waarvan ik weet dat ik hem waarschijnlijk zal breken.

Hij kijkt me liefdevol maar ook kritisch aan. ‘Beloof me dat je in elk geval doordeweeks op tijd naar bed gaat, oké?’

Ik leg mijn hand op mijn hart en knik. ‘Oké.’

‘Ik moet nu echt gaan; er staat al een flinke file op de A2,’ zegt hij als hij uit mijn bed stapt. ‘Zal ik vanavond nog langskomen om je te helpen

met opruimen of met de was? Dat wordt dan wel pas laat in de avond, want ik heb met David afgesproken. Of wil je liever dat ik hem afbel?’

‘Nee, hoeft niet. Ik heb de komende dagen tijd genoeg.’

‘Blijf je minstens vijf dagen thuis?’ vraagt hij met een hoopvolle blik.

‘Misschien vijf uur,’ grinnik ik.

Hij schudt zijn hoofd. Ik zie dat hij zichzelf dwingt om te glimlachen.

‘Ik bel je straks nog even.’

‘Doe maar niet,’ zeg ik, terwijl ik mijn hoofd schud. ‘Dan ben ik waarschijnlijk al aan het dromen. Succes op de beurs, schat.’

Hij drukt een kus op mijn lippen en trekt het dekbed iets hoger over me heen. ‘Bel me als er iets is, oké?’

‘Oké,’ mompel ik geuwend.

Misschien heeft hij gelijk. Misschien mag ik mezelf een ieniemienie pauze gunnen. Met die gedachte sluit ik mijn ogen en laat de slaap me langzaam meenemen. Vooruit, een paar uurtjes dan.

4

Met de adrenaline van de nacht nog in mijn lijf, lukte het me niet om vijf uur slaap te pakken. Mijn hart bonkte nog na van alle opwinding en mijn gedachten draaiden overuren. Na vier uur in dromenland starde ik een uur lang naar het plafond, hopennd dat het me een antwoord zou geven op de vraag hoe ik op Herfst Beats kan draaien met een gebroken pols. Mijn gedachte over een cursus “Dj'en met één hand” bleek geen rare gedachtenkronkel, maar blijkt echt te bestaan. Bij het doorlezen van de info op verschillende websites voelde ik mijn hoop snel wegvloeien. Het voelde als een kapper met een botte schaar – het kan, maar het wordt nooit echt strak. Dus dat beschouw ik als laatste redmiddel.

Uit angst dat ik mezelf gek zou piekeren, liep ik met een grote boog om alles heen waar de tijd op staat. Na wat gestuntel met een deodorantroller en een haarborstel was ik, tegen de tijd dat ik mezelf in een schone jeans en shirt had gehesen, alweer toe aan een dutje. Gelukkig heeft mijn koffiemachine me door de dag heen gesleept.

Dus zit ik nu hier aan de bar, met mijn rechterarm in het gips, starend naar de rij shotglaasjes voor me. Onder het mom van hoe je ooit een dj-set kunt draaien als je het verschil tussen een plaat en een pizza niet meer ziet, blijf ik op clubavonden altijd uit de buurt van alcohol. Maar vanavond is anders. Vanavond mag ik van mezelf kwijnen in zelfmedelijden. Nou ja, tot op zekere hoogte dan.

De bas pompt door de club en de spanning in het publiek zindert. Normaal gesproken stuiter ik vrolijk mee met de clubbezoekers, maar vanavond is de dansvloer eerder een spiegel voor wat ik mis. Het is maar goed dat Lars niet weet dat ik hier ben; hij zou doodongerust zijn. Lars o Lars... In het begin had hij mijn passie voor het dj'en nog schattig gevonden - misschien zelfs grappig. Hij dacht dat het wel een fase zou zijn waar ik overheen zou groeien. Maar mijn moeder begon zich eraan te storen. Ze vond dat Lars mijn drive niet serieus nam. Dat vond ik altijd onzin.

‘Ach mam, hij draait wel bij,’ zei ik dan, maar in werkelijkheid deed hij dat niet. Het begon met onschuldige opmerkingen, zoals: ‘Weet je zeker dat dit het is? Is dit wat je echt wilt?’ Maar naarmate ik serieuzer werd, werden zijn bezwaren harder, irritanter, als een constante ruis in mijn oren. De eerste keer dat ik begon te twijfelen over ons, was op het terras van een koffiebar. Ik was zó enthousiast.

‘Herfst Beats, Lars! DJ Dante gaat ook optreden!’ Ik wist dat het groot zou worden, ik voelde het. Maar Lars zei niks. Hij zat daar gewoon, zijn ogen op zijn telefoon gericht. Ik had het idee dat hij het niet eens hoorde. Dus ik probeerde het nog een keer, deze keer met meer overgave: ‘Dit trekt een landelijk publiek. Misschien breek ik wel door.’ Maar zijn reactie bleef uit. Ik zag de afstand, de koele houding, en toen begreep ik het: hij geloofde niet echt in wat ik aan het doen was.

Ik had het kunnen laten gaan. Had kunnen zeggen: *misschien maakt het niet uit, misschien is dit gewoon mijn ding en niet het zijne*. Maar ergens, diep vanbinnen, weet ik dat ik nog steeds de behoefte voel om Lars te bewijzen dat ik het kan. Dat ik meer ben dan alleen die “fase” die hij dacht dat ik zou ontgroeien. Want ondanks alles, ondanks de twijfels en de frustraties, voel ik nog altijd die connectie met hem. Hij is altijd degene geweest die me beschermde, hij was de stabiliteit die ik soms miste. Hij is er altijd, zelfs als hij niet alles begrijpt van wat ik doe. En het blijft trekken, die hoop dat hij op een dag wel zal zien dat ik dit serieus meen.

Kon ik het maar met mam bespreken, zoals ik zoveel met haar had willen bespreken. Ik mis de momenten waarop mijn moeder naast me stond, de geur van haar parfum die altijd om me heen hing, haar kalme, zelfverzekerde stem, waardoor ik altijd wist dat alles goedkwam.

Friemelend aan het gips probeer ik mijn verdriet weg te slikken. En dan dit... die stomme pols. Waarom moet dit uitgerekend nu, vlak voor Herfst Beats, gebeuren? Ik wil, nee ik moet oefenen met nieuwe tracks en wat doe ik? Tequilashots achterover gieten en verder... helemaal niks. Opborrelende wanhoop dreigt mijn humeur te verzieken, maar ik vecht terug. Niet sippen. Dat helpt je niet verder.

‘Nog een tequila voor de dj in ruststand.’ Abby achter de bar schuift een glaasje naar me toe. ‘Proost.’

Flauwtjes glimlachend neem ik een slok. De tequila brandt op mijn tong en glijdt als vuur door mijn keel, maar ik negeer het. ‘Ik heb geen tijd voor de ruststand. Ik wil oefenen. Het moet perfect zijn, weet je nog?’

Abby schenkt snel een drankje in achter de bar en schuift het met een vloeiende beweging naar de klant, die haastig zijn pinpas trekt. Ze wacht geduldig totdat de betaling klaar is. ‘Will, je weet dat je jezelf gek maakt,

toch? Niemand verwacht perfectie. Behalve jij dan.’ Haar ogen houden mijn blik vast. ‘Misschien is dit gewoon het universum dat zegt: “Rustig aan, dame. Je hoeft niet altijd honderd kilometer per uur.”’

‘Het universum heeft een vreemde manier om boodschappen te sturen,’ zeg ik half grijnzend, mijn blik gericht op het podium, waar het team druk bezig is met het opzetten van de set voor DJ Sjors. Technici sjouwen met kabels en apparatuur, hun gezichten geconcentreerd in het flikkerende licht. Meteen nadat Emil hoorde van mijn ongeluk, heeft hij een vervangende dj geregeld: DJ Sjors, niet te verwarren met de Zuid-Limburgse rapper Sjors. Voor de komende twee weekenden. Minimaal. Mijn pols steekt bij die gedachte, maar ik bijt op mijn lip en slik het weg.

Met een bemoedigende glimlach veegt Abby wat denkbeeldig stof van de bar en leunt iets naar voren. ‘Jij herrijst op tijd. Als een feniks met een gebroken vleugel. Punt.’

Onverwacht schiet ik in de lach. Precies wat ik nodig had: Abby. Ze heeft de gave om altijd de zon te laten schijnen, zelfs tijdens de zwaarste stormen. Het Abby-effect, noem ik het. Nog nalachend schud ik mijn hoofd. ‘Een feniks met een gebroken vleugel? Hoe kom je erop?’

‘Je mag blij zijn dat ik je geen kreupele duif noemde,’ zegt ze met een knipoog. ‘Maar eerlijk, Will, jij kunt dit. Misschien niet nu je gips nog niet droog is, maar uiteindelijk sta je er. Daar ben ik van overtuigd.’

Ik hef een shotglaasje. ‘Daar drink ik op.’ Man, wat hoop ik dat ze gelijk heeft. Ja, natuurlijk heeft ze gelijk. Daar moet ik gewoon in geloven. Zoals mijn moeder altijd zei: ‘Waar de geest gaat, volgt het lichaam.’ Die woorden galmen nog steeds in mijn hoofd, een mantra die ik me herinner wanneer ik het moeilijk heb. Ze had gelijk. Mijn moeder draaide alles, en ik wil dat ook. Al weet ik niet of ik haar ooit kan evenaren. Het blijft knagen. Net als dat TikTok-filmpje waarin ik